

Huib, langzaam aan, zei dat hij juist iets af had, een roman, nu weer bezig was met korte dingen, artikelen, die haast hadden. En ook begon hij even, in afgebroken zinnnetjes, over 't verhaal in zijn roman te spreken. „Wat ze noemen het onderwerp, maar dat is het niet.” Zoo innig door-gloeid van belangstelling werd aanstonds haar blik hierbij, dat, verlegen stamelend en strijkend over zijn hoofd, hij er bruusk overheenpraatte en vroeg naar de jongelui, die hij, dien avond, bij haar ontmoet had; waren het goede vriendinnen en vrienden allemaal, en had zij veel aan hen?

„Goeie vrienden, vriendinnen.... och nee....” Pauline, nu zittende voorovergebogen, sloeg de handen om een opgetrokken knie en vervolgde, voor zich heen turend: „Aardig zijn ze wel, hè? Maar echte vriendschap, diepere vertrouwelijkheid.... je komt niet gauw zoover in dat wereldje van ons hier.... 't Blijft gewoonlijk bij wat heftige beweringen, en dan allerlei gekheid, hè? Plagerijtjes. Feitelijk leeft ieder op zichzelf. Er is zoo ontzettend veel valsche schaamte.... Och, en dan ook.... je hebt zoo heel verschillende omstandigheden.... ondervindingen.... Wacht even, mijn water kookt.... Gauw een kop thee!”

Toen ze de eerste koppen had ingeschonken, scheen er wat rust in haar te komen. Ze was weer bij hem komen zitten, in haar stoeltje, schuinweg naast hem, voorover, de handen in den schoot. Soms streek ze zich een haar van 't gezicht. En nu bleek zelfs, na een paar zinnnetjes nog, terwijl Huib bleef zwijgen, haar woordenvloed, als ontstelde zij licht door het eigen geluid, plotseling gestremd. Een zoekenden blik naar zijn oogen op; dan bloosde ze een weinig, blies tegen een haar, hoestte even, keek bijna zorgelijk voor zich uit. En ook Huibs beklemming werd weêr machtiger; dit zoo alléén met haar zijn, voor 't eerst alléén in haar stille en eigene kamer; haar tengere, zuiver bloeiende meisjesgestalte zoo vlak bij de zijne, in aandoenlijke gebogenheid, zwijgend vertrouwen — o daarvan ganschelijk onbewust waarschijnlijk.... Er beefde een diepe ontroering in hem, een stille ver-rukking, die steeg en steeg, en ten slotte zoo zalig drukkend werd als op dien avond van eerste ontmoeting, maar minder verbijsterend nu, al veel vertrouwder en inniger, en met nog oneindig dieper behoefte iets goeds en groots voor haar te doen, haar te helpen, te beschermen.... Toch, niets vond Huib om te zeggen. Waarom ook praten, wat zouden ze.... Hij keek om zich heen, zag haar schrijftafel weêr, en al het andere dat zij dagelijks gebruikte, en dat hem zoo boeide daardoor.... Waarvan hij zoo hield; o, van alles, álles van haar.... Ook Huib kuchte eens, trachtte te glim-lachen, dan even te neuriën. Het was of ze beiden op iets wachtten — maar waarop dan toch? Weêr keek ze wat schuw-snel naar zijn oogen op, om dan weer zwijgend voor zich uit te turen. De stilte woog. Een lichte zucht kwam snuiven door haar neus, den even wat beenig gehoekten, waarvan de zoo edele, broos-dunne vleugels als vlinders trilden soms.